

Ivo Svetina

Zaklinjanja*

1.

Zdaj, ko se sanje danijo nad menoj!
 Zapuščam speče telo nevednosti,
 da se zavest izgubi v gozdu, ki ni Narava;
 grabeč resničnost sanj, vežbajoč Čisto Luč,
 ki ni od noči ne od dneva,
 le čudežne spremembe hči.

2.

Zdaj, ko se *Zasmrtje* svita nad menoj!
 Zapuščen od snovi prividov,
 naj um vzdrži v neskončnem Stanju,
 naj zadobi trdnost in popolnost:
 v trenutku, ko misel prisede,
 naj ne strmoglavim v moč nore strasti.

3.

Zdaj, ko je zora hipa smrti nad menoj!
 Šibkost in reči sveta me snubijo
 najšibkejšo med njimi.
 Sem še lahko zbran sredi prostranstva
 čistega in razsvetljenega Nauka,
 mi bo uspelo pretočiti se v nébesni
 prostor Nerojenega?
 Ura je prišla, da vzame telo mesu in krvi.
 Ali že poznam telo, večno in prividom brata?
 Ko sem jutranje nebo smrtnega hipa.

* Iz gradiva za dramsko upesnitev *Tibetanske knjige mrtvih*.

5.

Zdaj, ko se boš zdanil ponovno Rojstvo!
Zaželi si eno samo preprosto željo –
bom še lahko storil drobno dobro delo,
četudi bom ponavljal vse tisto, kar sem
edino znal in vedel?

Naj se odpró vrata tam, kjer se ženska
imenuje po sebi in je mati,
ko plavam v mavrični vodi –
riba skorajšnjega vstajenja.

Ker pride čas, ko bom potreboval moč
in čisto ljubezen – neizmerljivo s srcem.
Ko me ljubosumnost loči
od Učitelja, Očeta – Matere.

6.

O Obotavljalec, ki misliš – upanja pijan –,
da ne pride smrt.

Vdan brezplodnim dejanjem, življenju,
ki ga vidiš in okušaš edinega.
Zamudil boš veliko priložnost,
zmot prepohl, praznih rok tega življenja.

Ker samo Stanje Čistosti
je edina tvoja resnična nuja.

Ali tudi sedaj ne boš posvetil svojega bitja
njej, ki je le, če te ne bo morala čakati?

7.

O vi, Zavojevalci in vaši sinovi;
Mir in Gnev noseči, izkušajoči
mojo moč, iz usmiljenja in šibkosti
klijočo.

Naj se zgodi, da mrak nevednosti
potone v noč, na dnu katere se znova
rodi dan, četudi izčrpan, a svetál,
ko bom sam v sebi taval po *Zasmrtju*.

9.

Ko zasije svetloba Pêtih Modrosti,
naj spoznam, brez strahu in groze,
da sem njen sin – iz petere matere
rojen.

Skozi *Zasmrtje* tavajoč,
z desne Mir, z leve Gnev,
da se ozek in grozeč zdi prehod,
Steza, vodeča k ustju maternice –
poslednjega stanja, v katerem sem
še lahko – nerojen:

polž, pes, prašič – bitje odrešeno
strahu; grozo prek neba noseče.

11.

Nezaščiten pred poželenjem nagnjenj,
ki mi sledé, psi zmagoslavni.
Koga naj prosim, da bo z menoj tu,
kjer vsak sam z vsemi samoto žre in golta!
In ko prispem, kamor si želim,
naj se zgodi, da izkusim še poslednjo
grozo: ki sem jaz sam njen oče, sin in brat.

12.

Ko zatulijo divje zveri,
naj se rjojenje v svete glasove
spremeni;
preganjan s snegom, dežjem, vetrom
in temo,
naj se zgodi, da ugledam s sinjim
očesom modri Zakon, ki zapové
konec poti.